

V besedi je moč, ogenj, ki ga ne premore še tako mogočno orožje. Iz nje se rodi strast, žalost, resnica, dejstvo, ljubezen in predvsem upanje. Z besedo si vse damo in vse vzamemo, rušimo in gradimo. Beseda smo mi. Z besedo živimo ali umremo.

Zato je slovenski kulturni praznik tako zelo pomemben. To je dan, ki se požvižga na virus, meje in predsodke. Je praznik, ki nas povezuje v misli na jezik, ki je zame zagotovo najlepši na tem prelepem planetu. Kljub vsej svoji lepoti, pa so trenutno zapovedane razmere take, da si misli ob prazniku ne moremo povedati iz oči v oči, si sporočati z nasmehom na obrazu. Zato bomo osrednji kulturni praznik tokrat obeležili malo drugače.

Trenutne razmere so negotove. Nekateri so soočate z mnogoterimi izzivi hkrati. Usklajevanje družinskih, šolskih in službenih obveznosti terja veliko časa in napora, še posebej v družinah z mlajšimi otroki. Tako kot otroci, smo tudi mi povečini preobremenjeni z računalniško tehnologijo. Nemalokrat dobimo občutek, da smo v teh časih od nje odvisni. V KUD Kosec smo zato poiskali drugačno rešitev. Vrniti se je potrebno h koreninam. Potrebno je brati, glasno govoriti, pripovedovati. Potrebno se je pokloniti kulturi, pesnikom in nam samim. Potrebno je krepiti zavest o slovenski besedi, zgodbi in pesmi. Kot skupnost se kljub razdalji povežimo. Dajmo si vedeti, da smo živi in da nam je mar.

Pred vami je zloženka v kateri se predstavijo tako naši malčki iz vrtca Log - Dragomer, kot učenci OŠ Log - Dragomer. V njej nam vsem skupaj poklanjajo izraz lastnih misli, z besedo in sliko.

Kulturni praznik naj bo naša zavest.

Anča Vengust, KUD KOSEC

Kam?

*Ko brez miru okrog divjam,
prijatljivi prašajo me, kam?*

*Prašajte raj' oblak nebá,
prašajte raji val morjá,*

*kadar mogočni gospodar
drvi jih semtertje vihar.*

*Oblak ne ve, in val ne kam, -
kam nese me obup, ne znam.*

*Samo to znam, samo to vem,
de pred obličje nje ne smem,*

*in de ni mesta vrh zemljé,
kjer bi pozabil to gorje!*

Kaj je to kultura?

To so službe, ki jih imajo ene mamice in atiji! Kiparji, pesniki, pisarji, tisti, ki delajo filme, v gledališču in lutkovne predstave. Kultura je tudi lepo obnašanje. (Fantek, 5 let)

Kultura je, da nekomu daš objem. Ni pa kultura, da nekoga uščipneš, tudi čisto nežno ga ne smeš uščipniti. (Deklica, 3 leta)

KUD Kosec
Log - Dragomer

V Poezijah Franceta Prešerna najdete še več pesmi in jih naglas preberite. To bo v vas in poslušalcih utrdilo misel o lepoti slovenske besede in o tem, kako velikega pesnika imamo Slovenci. Risbe otrok Vrtca Log - Dragomer in učencev OŠ Log - Dragomer si lahko ogledate na FB KUD Kosec.

8. FEBRUAR,
PRAZNIK SLOVENSKE KULTURE

Prešeren

v besedi in sliki

Povodni mož

Od někdej lepé so Ljubljanke slovele,
al lepši od Urške bilo ni nobene,
nobene očem bilo bolj zaželeno
ob času nje cvetja dekleta ne žene. -
Ko nárbolj iz zvezd je danica svetla,
narlepši iz deklic je Urška bila.

Mnogtére device, mnogtére ženice
oko je na skrivnem solzé preliválo,
ker Urški srce se je ljubega vdalo;
al ljubih bilo je nji vedno premalo.
Kar slišala moških okrog je slovét,
skušála jih v mreže razpete je ujet.

Je znala obljúbit, je znála odreči,
in biti priljudna, in biti prevzetna,
mladenče unémát, bit staršim prijetna;
modrij in zvijač je bila vseh umetna;
možake je dolgo vodila za nos,
ga stakne nazadnje, ki bil ji je kos.

Povodni mož je ena pesem, ki jo je napisal en pesnik, ki je umrl takrat, ko imamo praznik.

(Aleks 5 let, vrtec Log – Dragomer)

Na Starem so trgu pod lipo zeleno
trobente in gosli, in cimbale pele,
plesále lepote 'z Ljubljane so cele
v nedeljo popoldan z mladenčji vesele;
bila je kraljica njih Urška brhka
plesáti ni dolgo nje volja bila.

Jih dókaj jo prosi, al vsakmu odéce
prešerna se brani in ples odlašuje,
si vedno izgovore nove zmišljuje,
že sonce zahaja, se mrak približuje;
že sedem odbila je ura in čez,
ko jela ravnat se je Urška na ples.

Al ker se ozira, plesavec státi
ogleda pri enzi rimani
v očeh jo vidi, koren
vsega.

Turjaška Rozamunda

Hrast stoji v turjaškem dvóri,
vrh vzdiguje svoj v oblake,
v senci pri kamnitni mizi
zbor sedi gospode žlahtne,
ker Turjačan spet gostuje
Rozamundine snubače.

Rozamunda roža deklic,
čast dežele je domače;
nje pogledi, svítle strele
z néba jasnega poslane,
delež krog junakov srcam
vžigajo skeleče rane.

Dókaj jo baronov snubi:
troje iz dežele laške,
troje iz dežele nemške,
troje 'z štajerske in kranjske,
ino zraven Ojstrovrh,
ki so boji mu igrače.

Lep junak srce bil vnel je
gospodične zlo košate;
ki ukaže mu, de prosi
od očeta jo in žlahte.
Njemu oča nje napravi
imenitno gostovanje,
Rozamundo mu oblubi,
reče mu pripeljat svate
v treh nedeljah, de nevesto
'z hiše spremijo domače.

Tje h gospódi se približa
pevec razglašene slave;
próšen strune ubere, poje
dela vitezov junaške,
in deklet oči nebeške,
srca od njih ognja vžgane.

Ko přemolkne, ga poprašá

